

COUR EUROPÉENNE DES DROITS DE L'HOMME
EUROPEAN COURT OF HUMAN RIGHTS

SECȚIUNEA A PATRA

CAUZA NISTAS GMBH c. MOLDOVEI

(Cererea nr. 30303/03)

HOTĂRÂRE

STRASBOURG

12 decembrie 2006

DEFINITIVĂ

12/03/2007

Această hotărâre poate fi supusă unei revizuii editoriale.

În cauza Nistas Gmbh c. Moldovei,

Curtea Europeană a Drepturilor Omului (Secțiunea a Patra), statuând într-o Cameră compusă din:

Sir Nicolas BRATZA, *Președinte*,

DI J. CASADEVALL,

DI G. BONELLO,

DI M. PELLONPÄÄ,

DI K. TRAJA,

DI S. PAVLOVSCHI,

DI J. ŠIKUTA, *judcători*,

și dl T.L. EARLY, *Grefier al Secțiunii*,

Deliberând cu ușile închise la 21 noiembrie 2006,

Pronunță următoarea hotărâre, care a fost adoptată la aceeași dată:

PROCEDURA

1. Cauza a fost inițiată printr-o cerere (nr. 30303/03) introdusă la Curte împotriva Republicii Moldova la 4 august 2003, în conformitate cu prevederile articolului 34 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și libertăților fundamentale ("Convenția"), de Nistas Gmbh, o companie înregistrată în Germania și al cărei oficiu principal este situat la Frankfurt pe Main.

2. Compania reclamantă a fost reprezentată de o firmă de prestare a serviciilor juridice «Engelmann, Kargl & Gorev-Drozd» din Frankfurt. Guvernul Republicii Moldova ("Guvernul") a fost reprezentat de Agentul său, dl Vitalie Pârlog.

3. Compania reclamantă a pretins, în particular, că a fost încălcat dreptul său la un proces echitabil, precum și dreptul la respectarea bunurilor sale, ca urmare a anulării hotărârilor judecătorești definitive pronunțate în favoarea sa.

4. Cererea a fost repartizată Secțiunii a Patra a Curții (articolul 52 § 1 din Regulamentul Curții).

5. La 19 mai 2004, o Cameră a Secțiunii a decis să comunice cererea Guvernului. Potrivit prevederilor articolului 29 § 3 din Convenție, s-a decis examinarea fondului cererii odată cu admisibilitatea acesteia.

ÎN FAPT

I. CIRCUMSTANȚELE CAUZEI

6. Circumstanțele cauzei, după cum au fost prezentate de părți, pot fi rezumate în felul următor.

7. La 31 decembrie 1997, compania reclamantă (în continuare compania "NISTAS") a încheiat un contract cu Întreprinderea de Stat Calea Ferată din Moldova (în continuare CFM). Inițial, contractul prevedea darea cu împrumut, de către compania NISTAS în favoarea CFM, pentru o perioadă de cinci ani, a 128 de vagoane containere. Ulterior, contractul a fost modificat într-un contract de leasing. CFM trebuia să achite anumite plăți pentru utilizarea vagoanelor. Suma totală a contractului a fost evaluată la 4,675,560 dolari americani (USD).

8. Până în martie 2001, CFM a achitat regulat plățile datorate. Totuși, aceasta nu a efectuat unele plăți în perioada martie - noiembrie 2001. Datoria acumulată pentru această perioadă s-a ridicat la suma de USD 705,760, fapt pentru care compania reclamantă a pretins în temeiul contractului o penalitate în mărime de USD 57,166. Aceasta a constituit "prima datorie".

9. La 13 octombrie 2001, CFM a înregistrat la Banca Națională a Moldovei contractul de împrumut, așa cum prevedeau dispozițiile legii.

10. Din noiembrie până în decembrie 2001, nu a fost efectuată nici o plată. Datoria pentru această perioadă a constituit suma de USD 386,560, iar penalitatea, suma de USD 29,185 ("a doua datorie").

11. Începând cu luna mai și până în luna septembrie 2002, CFM, de asemenea, a omis să efectueze plățile datorate. Datoria acumulată pentru această perioadă a constituit suma de USD 416,943, iar penalitatea - suma de USD 25,263 ("a treia datorie").

12. Compania NISTAS a introdus în fața instanțelor judecătorești trei acțiuni împotriva CFM, pretinzând plata sumelor datorate.

1. Procedura A (privind prima datorie)

13. La 17 ianuarie 2002, Judecătoria economică de circumscripție Chișinău a hotărât în favoarea companiei NISTAS. Ea a acordat suma de USD 704,000 cu titlu de datorie, suma de USD 57,024 cu titlu de penalități și suma de USD 22,830 cu titlu de taxă de stat.

14. Această hotărâre a fost menținută în vigoare fără modificări de Colegiul de apel al Judecătoriei Economice a Republicii Moldova la 28 februarie 2002, de Colegiul de recurs al Judecătoriei Economice a Republicii Moldova la 8 aprilie 2002 și de Curtea Supremă de Justiție la 26 iunie 2002.

15. Ultima decizie a fost definitivă și executorie, fiind executată la o dată neindicată până în februarie 2003.

16. Mai târziu, Procurorul General a înaintat un recurs în anulare a tuturor hotărârilor precitate și a solicitat ca sumele acordate să fie reduse.

17. La 24 februarie 2003, Plenul Curții Supreme de Justiție a admis recursul în anulare înaintat de Procurorul General și a anulat toate hotărârile. Ea a adoptat o nouă decizie care confirma sumele acordate privind neachitarea datoriilor și a redus suma acordată cu titlu de penalități până la USD 15,000 (diferența o constituie suma de USD 42,024). Prin urmare, Curtea Supremă de Justiție, în egală măsură, a redus suma acordată cu titlu de taxă de stat până la USD 21,569.

2. Procedura B (privind a doua datorie)

18. La 19 iunie 2002, Judecătoria economică de circumscripție Chișinău a hotărât în favoarea companiei reclamante. Ea a acordat suma de USD 386,560 cu titlu de datorie, suma de USD 29,185.28 cu titlu de penalități și suma de USD 12,472 cu titlu de taxă de stat.

19. Această hotărâre a fost menținută în vigoare fără modificări de Colegiul de apel al Judecătoriei Economice a Republicii Moldova la 15 octombrie 2002 și de Curtea Supremă de Justiție la 27 noiembrie 2002.

20. Ultima decizie a fost definitivă și executorie, fiind executată la o dată neindicată până în februarie 2003.

21. Mai târziu, Procurorul General a înaintat un recurs în anulare a tuturor hotărârilor precitate și a solicitat reducerea sumelor acordate.

22. La 24 februarie 2003, Plenul Curții Supreme de Justiție (în mod total diferit față de decizia sa din aceeași dată din cadrul procedurii A) a admis recursul în anulare înaintat de Procurorul General și a anulat toate hotărârile. Ea a adoptat o nouă decizie care confirma sumele acordate privind neachitarea datoriilor și a redus suma acordată cu titlu de penalități până la USD 10,000 (diferența o constituie suma de USD 19,185). De asemenea, Curtea Supremă de Justiție a redus până la USD 11,896 suma acordată cu titlu de taxă de stat.

3. Procedura C (privind a treia datorie)

23. La 20 decembrie 2002, Judecătoria economică de circumscripție Chișinău a hotărât în favoarea companiei reclamante. Ea a acordat suma de USD 391,680 cu titlu de datorie, suma de USD 25,263 cu titlu de penalități și suma de 171,698 lei moldovenești (MDL) (echivalentul a 11,947.53 euro (EUR) în momentul faptelor) cu titlu de taxă de stat.

24. Această hotărâre a fost anulată parțial de Colegiul de apel al Judecătoriei Economice a Republicii Moldova la 23 aprilie 2003. Acest Colegiu de apel a confirmat suma acordată cu titlu de datorie, însă, pornind de la prevederile articolului 217 din Codul civil (a se vedea paragraful 30

infra), a acordat cu titlu de penalități suma de USD 6 254 și suma de USD 10 046 cu titlu de taxă de stat.

25. Totuși, subliniind faptul că cele două decizii judecătorești definitive din cadrul procedurilor A și B au fost executate înainte de anularea acestora la 24 februarie 2003 de către Plenul Curții Supreme de Justiție, Colegiul de apel a redus suma acordată pentru suma datoriei și a taxei de stat, în total suma de USD 63,045.

26. Drept urmare, sumele acordate cu titlu de datorie în cadrul procedurii C, evaluate de Curte la USD 391,680, ținând cont de decizia judecătorească din 24 februarie 2003, au fost reduse până la suma de USD 328,635.

27. De asemenea, Colegiul de Apel a dispus companiei reclamante să achite suma taxei de stat în mărime de MDL 5,915 (echivalentul a EUR 411.59 în momentul faptelor) în partea pretențiilor sale respinse de acesta.

28. La 12 iunie 2003, Curtea Supremă de Justiție a modificat parțial decizia Colegiului de apel al Judecătoriei Economice din Republica Moldova, mărinđ până la USD 11,938 suma acordată reclamantului cu titlu de taxă de stat.

II. DREPTUL INTERN PERTINENT

29. Dreptul intern pertinent a fost rezumat în hotărârea Curții în cauza *Roșca c. Moldovei* (nr. 6267/02, 22 martie 2005, §§ 16 - 17).

30. Adițional, dispozițiile pertinente din Codul de procedură civilă, în vigoare până la 12 iunie 2003, prevăd următoarele:

“Articolul 217.

Dacă clauza penală (penalitățile de întârziere) ce urmează a fi plătită este prea mare în comparație cu daunele suferite de creditor, instanța judecătorească are dreptul să reducă clauza penală (penalitățile de întârziere). În acest caz instanța trebuie să țină seama de:

- 1) măsura în care debitorul a executat obligația;
- 2) starea materială a cetățenilor, care participă la obligație; ...”

ÎN DREPT

I. ADMISIBILITATEA PRETENȚIILOR

31. Compania reclamantă s-a plâns că, prin anularea hotărârilor judecătorești definitive pronunțate în favoarea sa, au fost încălcate drepturile

sale prevăzute de articolul 6 § 1 din Convenție și articolul 1 din Protocolul nr. 1 la Convenție.

32. Curtea consideră că plângerile reclamantului pun în discuție chestiuni de drept care sunt suficient de serioase, încât aprecierea lor să depindă de examinarea fondului cauzei și nu au fost stabilite temeiuri pentru a le declara inadmisibile. Prin urmare, Curtea declară aceste plângeri admisibile. În termenii deciziei sale de a aplica articolul 29 § 3 din Convenție (a se vedea paragraful 5 *supra*), Curtea se va pronunța imediat asupra fondului acestor plângeri.

II. PRETINSA ÎNCĂLCARE A ARTICOLULUI 6 § 1 DIN CONVENȚIE

33. Reclamantul s-a plâns de faptul că cele două decizii ale Curții Supreme de Justiție din 24 februarie 2003, care au anulat cele două hotărâri judecătorești definitive pronunțate în favoarea sa, au încălcat articolul 6 § 1 din Convenție.

Articolul 6 § 1 din Convenție, în partea sa pertinentă, prevede următoarele:

“ Orice persoană are dreptul la judecarea în mod echitabil, ... a cauzei sale, de către o instanță ..., care va hotărî fie asupra încălcării drepturilor și obligațiilor sale cu caracter civil ...”

34. Guvernul a respins pretențiile companiei reclamante și a susținut că în cadrul procedurilor din fața Curții Supreme de Justiție părțile procesului au beneficiat de drepturi procedurale egale și reexaminarea a fost justificată.

35. Curtea a constatat încălcarea articolului 6 § 1 din Convenție în numeroase cauze în care au fost puse în discuție chestiuni similare celor din cauza dată (a se vedea, printre altele, *Brumărescu c. României* [GC], nr. 28342/95, § 61, ECHR 1999-VII, și *Roșca c. Moldovei*, nr. 6267/02, 22 martie 2005, § 29).

36. Examinând materialele prezentate, Curtea notează că Guvernul nu a prezentat vreun argument sau vreo circumstanță susceptibilă să o facă să ajungă la o altă concluzie în prezenta cauză.

37. Ținând cont de jurisprudența sa la acest subiect, Curtea constată că, prin anularea hotărârilor judecătorești definitive pronunțate în favoarea companiei reclamante, a fost încălcat dreptul acesteia la un proces echitabil potrivit articolului 6 § 1 din Convenție.

38. Totodată, Curtea a statuat că faptul bazării instanțelor de judecată în procedura C pe constatările celor două proceduri în anulare (hotărârile din 24 februarie 2003) ca fiind unicul temei de a diminua suma acordată companiei reclamante cu titlu de datorii pune sub semnul întrebării legalitatea procedurilor C.

39. Corespunzător, a existat o încălcare a articolului 6 § 1 din Convenție.

III. PRETINSA ÎNCĂLCARE A ARTICOLULUI 1 AL PROTOCOLULUI NR. 1 LA CONVENȚIE

40. Compania reclamantă s-a plâns de faptul că deciziile Curții Supreme de Justiție din 24 februarie 2003 au încălcat dreptul la respectarea bunurilor sale, garantat de articolul 1 al Protocolului nr. 1 la Convenție, care prevede:

“Orice persoană fizică sau juridică are dreptul la respectarea bunurilor sale. Nimeni nu poate fi lipsit de proprietatea sa decât pentru o cauză de utilitate publică și în condițiile prevăzute de lege și de principiile generale ale dreptului internațional.

Dispozițiile precedente nu aduc atingere dreptului statelor de a adopta legile pe care le consideră necesare pentru a reglementa folosința bunurilor conform interesului general sau pentru a asigura plata impozitelor ori a altor contribuții, sau a amenzilor.”

41. Guvernul a susținut că deciziile judecătorești din 24 februarie 2003 nu au afectat dreptul companiei reclamante la proprietate, deoarece cele două hotărâri au fost anulate prin hotărâri care deja au fost pe deplin executate și, prin urmare, anularea a afectat doar suma penalităților și suma taxei de stat, și nu principala sumă datorată. Deciziile judecătorești din 24 februarie 2003 urmează să fie deosebite de cea din cauza *Roșca c. Moldovei*, citată mai sus, din considerentul că în prezenta cauză anulările nu au avut drept rezultat privarea companiei reclamante de proprietatea sa.

42. Compania reclamantă a susținut că, deși deciziile judecătorești din 24 februarie 2003 nu au lezat direct proprietatea sa, instanțele judecătorești s-au bazat pe aceste decizii în hotărârile lor ulterioare, cu scopul de a micșora sumele care au fost acordate prin hotărârile din 23 aprilie 2003 și 12 iunie 2003. În acest sens, a avut loc o încălcare clară a dreptului companiei reclamante la proprietate.

43. Curtea reiterează constatarea violării articolului 6 § 1 din Convenție, după cum a statuat în paragraful 38, și în cadrul procedurii C, ca urmare a impactului pe care l-au avut procedurile de anulare. Prin urmare, Curtea a considerat că reducerea sumei acordate companiei reclamante realizată în cadrul procedurii C, chiar dacă aceasta s-a făcut ținând cont de interesul public, nu poate fi justificată din considerentul că nu a fost respectat un just echilibru, iar pe seama companiei reclamante a fost pusă o povară excesivă (cf. *Brumărescu*, citată *supra*, §§ 75-80).

44. Prin urmare, a existat o încălcare a articolului 1 al Protocolului nr. 1 la Convenție.

IV. APLICAREA ARTICOLULUI 41 DIN CONVENȚIE

45. Articolul 41 din Convenție prevede:

“Dacă Curtea declară că a avut loc o încălcare a Convenției sau a Protocoalelor sale și dacă dreptul intern al înaltei părți contractante nu permite decât o înlăturare

incompletă a consecințelor acestei încălcări, Curtea acordă părții lezate, dacă este cazul, o reparație echitabilă.”

A. Prejudiciul material

46. Compania reclamantă a pretins, în calitate de prejudiciu material cauzat ca urmare a anulării hotărârilor judecătorești pronunțate în favoarea sa, suma de USD 82,044 pe care a considerat-o ca fiind echivalentul sumei de USD 113,300, rezultată din fluctuația valutară. Această sumă include deducerile din suma de USD 63,045, dispusă în cadrul procedurii C în termenii anulării din 24 februarie 2003, și consecvențele deduceri din penalități în sumă de USD 19,009, precum și sumele taxei de stat (USD 2,506 și MDL 23,098, ce au constituit echivalentul sumei de EUR 1,393 în iunie 2003), care nu au fost restituite companiei reclamante, deoarece s-a considerat că acesta nu a câștigat procesul în partea ce ține de suma de USD 63,045, menționată *supra*.

47. De asemenea, compania reclamantă a pretins venitul ratat în mărime de 7 % anual pentru întreaga sumă de mai sus.

48. Guvernul a contestat rata de schimb folosită pentru convertirea în euro a sumei de USD 82,044. Suplimentar, Guvernul a susținut că reclamantul nu a prezentat dovezi privind intenția acesteia de a obține pretinsul venit ratat. Potrivit calculelor acestuia, suma penalităților care a fost redusă din cele trei sume acordate companiei reclamante, a constituit USD 42,024. Micșorarea taxei de stat cu USD 1,260.72 a fost în favoarea companiei reclamante, pe motiv că aceasta ar fi achitat taxe mai mici.

49. De asemenea, Guvernul a contestat cele 7 % anual pentru venitul ratat, subliniind că compania reclamantă, contrar articolului 60 din Regulamentul Curții, nu a prezentat calcule sau probe în suportul pretențiilor sale.

50. Curtea reiterează faptul că a constatat încălcarea articolului 6 § 1 din Convenție în cadrul procedurii C (a se vedea paragraful 38 *supra*). Ea notează divergențele calculelor făcute de părți privind sumele acordate în acele procese ca rezultat al anulărilor. De asemenea, ea notează faptul că, în cadrul procedurii C, instanțele judecătorești naționale, bazându-se pe decizia din 24 februarie 2003, au statuat expres că ele au dedus din suma pe care compania reclamantă era îndreptățită să o primească (cu titlu de datorii, penalități și taxe de stat) suma totală de USD 63,045. Această sumă include scăderea din ambele sume acordate cu titlu de penalități și taxe de stat în cadrul procedurilor A și B. Din acestea rezultă faptul că în scopul *restitutio in integrum*, această sumă urmează să fie restituită companiei reclamante, la rata de schimb existentă la data înaintării pretențiilor sale, care echivalează cu suma de EUR 53,346.

51. Curtea notează faptul că reducerea sumei penalităților de la USD 25,263 la suma de USD 6,254 în cadrul procedurii C, nu a fost dispusă cu

vreo referință la decizia din 23 februarie 2003, ci mai curând pornind de la prevederile legale generale (articolul 217 din Codul civil în vigoare în momentul faptelor, a se vedea paragraful 24 și 30 supra). Curtea nu face o distincție dintre anularea hotărârilor judecătorești pronunțate în favoarea companiei reclamante și aceste reduceri, care, corespunzător, nu trebuiau restituite. Același lucru se referă la suma taxei de stat care nu a fost restituită în privința unor pretenții ale companiei reclamante, care au fost respinse.

52. Curtea notează faptul că compania reclamantă a pretins venitul ratat în mărime de 7 % anual pentru sumele pe care aceasta nu a putut să le folosească începând cu luna iunie 2003. Totuși, Curtea nu poate accepta metoda de calculare prezentată de compania reclamantă. Luând în considerație rata medie de finanțare stabilită de Banca Națională a Moldovei pe parcursul perioadei în cauză (a se vedea *Roșca c. Moldovei*, citată *supra*, § 37) și circumstanțele cauzei, Curtea acordă suma de EUR 7,251.

53. Din aceste considerente rezultă că suma totală cu titlu de despăgubiri pentru prejudiciul material, care urmează a fi achitată companiei reclamante, echivalează cu EUR 60,597.

B. Prejudiciul moral

54. Compania reclamantă a pretins suma de EUR 3,000 pentru prejudiciul moral cauzat în urma anulării hotărârilor judecătorești definitive pronunțate în favoarea sa. Ea a susținut că anularea hotărârilor în cauză i-au cauzat o stare de anxietate și umilință.

55. Guvernul nu a fost de acord cu suma pretinsă de către compania reclamantă, susținând că această sumă este nefondată și simpla constatare a încălcării urmează a fi considerată ca fiind suficientă pentru o satisfacție echitabilă.

56. Curtea consideră că, în urma anulării hotărârilor judecătorești definitive pronunțate în favoarea companiei reclamante, aceasta a fost pusă într-o stare de incertitudine privind mărimea eventualei compensații pe care urma să o primească de la omologul său, precum și în privința viitorului proprietății sale – 128 de vagoane containere. Astfel, drept urmare, compania reclamantă nu a putut să își planifice activitățile sale ulterioare. Curtea acordă companiei reclamante suma de EUR 2,000 cu titlu de despăgubiri pentru prejudiciul moral (cf. *Roșca c. Moldovei*, citată *supra*, § 41; *Sovtransavto Holding c. Ucrainei* (satisfacția echitabilă), nr. 48553/99, §§ 78-82, 2 octombrie 2003).

C. Costuri și cheltuieli

57. De asemenea, compania reclamantă a pretins suma de EUR 24,700 cu titlu de costuri și cheltuieli suportate în fața Curții, ce constituie suma

achitată unei firme de prestare a serviciilor juridice cu rata obișnuită de EUR 300 pentru 72 ore lucrate în cauza dată.

58. În susținerea pretențiilor sale referitoare la cheltuielile de reprezentare, compania reclamantă a transmis Curții copiile mai multor solicitări ale reprezentantului companiei reclamante privind efectuarea transferului sumei pentru cheltuielile de reprezentare.

59. Guvernul nu a fost de acord cu suma pretinsă. El a notat faptul că compania reclamantă a omis să anexeze facturile care ar confirma achitarea în favoarea reprezentantului său a onorariului pentru serviciile acordate, precum și faptul că documentele prezentate nu dovedesc că compania reclamantă a achitat în realitate sumele care i se cuveneau reprezentantului său. Mai mult decât atât, actele nu au fost prezentate în una din limbile oficiale ale Curții.

60. Guvernul a contestat totalul orelor prestate pentru pregătirea cauzei și a susținut faptul că compania reclamantă nu a dovedit că cheltuielile de reprezentare pretinse au fost necesare și rezonabile ca quantum. El a solicitat Curții să respingă pretențiile companiei reclamante cu titlu de costuri și cheltuieli de reprezentare în integralitatea lor.

61. Curtea reamintește că pentru ca costurile și cheltuielile să fie rambursate potrivit articolului 41 din Convenție, ea trebuie să stabilească dacă acestea au fost real și necesar suportate și dacă au fost rezonabile ca quantum (*Roșca c. Moldovei*, nr. 6267/02, citat *supra*, § 45).

62. În prezenta cauză, având în vedere lucrul efectuat de către reprezentant pentru reprezentarea companiei reclamante în fața Curții, criteriile menționate *supra* și complexitatea cauzei, precum și omisiunea de a prezenta probe privind măsura obligației companiei reclamante de a se achita cu reprezentantul sau lista detaliată a orelor de lucru la această cauză, Curtea acordă companiei reclamante suma de EUR 2,400 cu titlu de costuri și cheltuieli.

D. Penalități

63. Curtea consideră oportun ca penalitatea de întârziere să fie bazată pe rata limită a dobânzii Băncii Centrale Europene, la care vor fi adăugate trei procente.

DIN ACESTE MOTIVE, CURTEA

1. *Declară* cererea admisibilă;
2. *Susține* că a existat o încălcare a articolului 6 § 1 al Convenției;

3. *Susține* că a existat o încălcare a articolului 1 al Protocolului Nr. 1 la Convenție;
4. *Susține*
 - (a) că statul reclamat trebuie să achite companiei reclamante în termen de trei luni de la data la care hotărârea va deveni definitivă, în conformitate cu articolul 44 § 2 din Convenție, următoarele sume:
 - (i) EUR 60,597 (șaizeci mii cinci sute nouăzeci și șapte euro) cu titlu de despăgubiri pentru prejudiciul material;
 - (ii) EUR 2,000 (două mii euro) cu titlu de despăgubiri pentru prejudiciul moral;
 - (iii) EUR 2,400 (două mii patru sute euro) cu titlu de costuri și cheltuieli;
 - (iv) orice taxă care poate fi exigibilă;
 - (b) că, din momentul expirării celor trei luni sus-menționate, o penalitate de întârziere va fi plătită reieșind din cuantumurile de mai sus și rata limită a dobânzii Băncii Centrale Europene pentru perioada de penalizare plus trei procente;
5. *Respinge*, în unanimitate, restul pretențiilor companiei reclamante de satisfacție echitabilă.

Întocmită în limba engleză și notificată în scris la 13 iunie 2006, în conformitate cu art. 77 §§ 2 și 3 al Regulamentului Curții.

T.L. EARLY
Grefier

Nicolas BRATZA
Președinte